

New York Times bestseller

AZ UTOLSÓ SRÁCOK A FÖLDÖN

és a ZOMBIPARÁDÉ

NETFLIX

A NETFLIXEN
IS HÓDÍT.

MAX BRALLIER

Illusztrálta: DOUGLAS HOLGATE

Így láttuk legutóbb vakmerő hőseinket...

Quint,
aktiváld
a védelmet!

Rajta
vagyok!

és aztán...

Hasta
la vista,
bébi!

csak hogy leleplezzük...

Juj, pingpong és lazulás!

most pedig...

Egyensúlyt kell csempészni a világot mozgató erőkbe.

de igazából nem is.

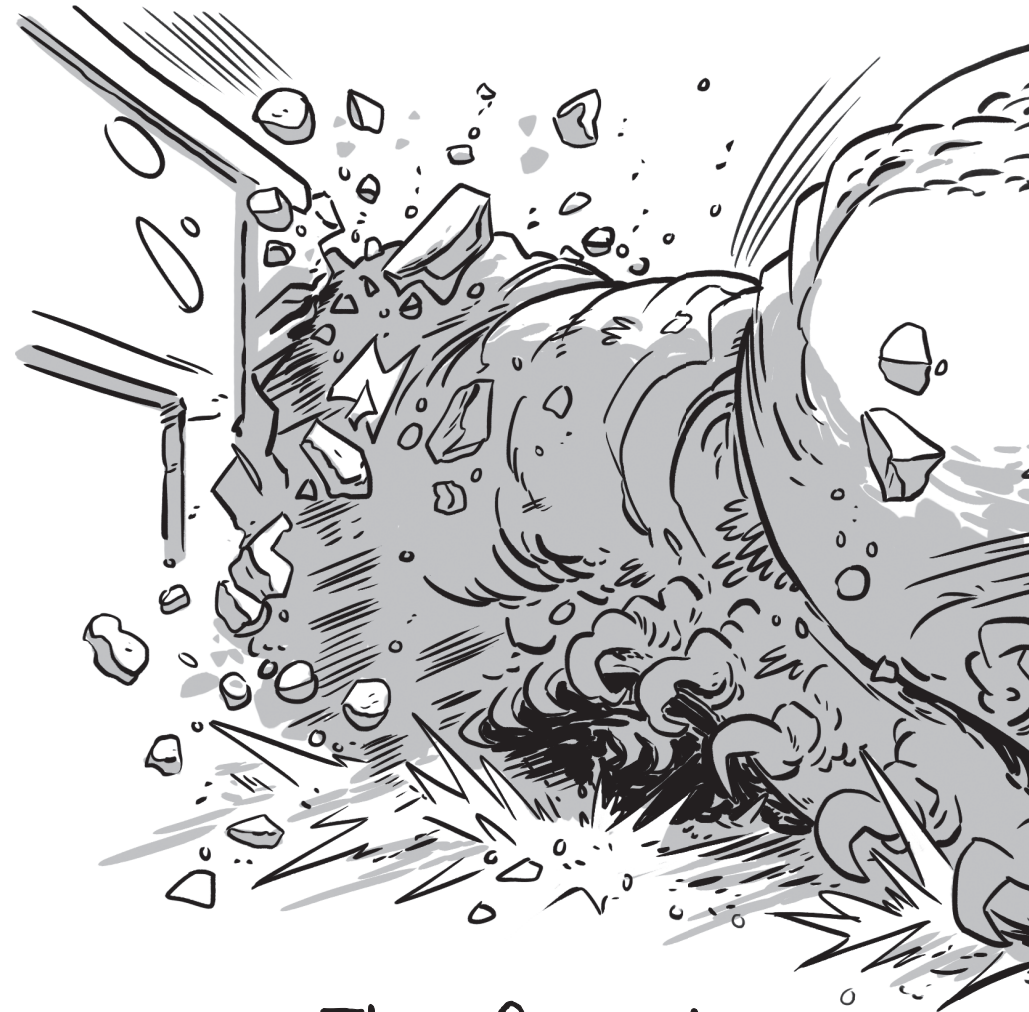
BRALLIER & HOLGATE

AZ UTOLSÓ SRÁCOK A FÖLDÖN és a ZOMBIPARÁDÉ

Első kiadás

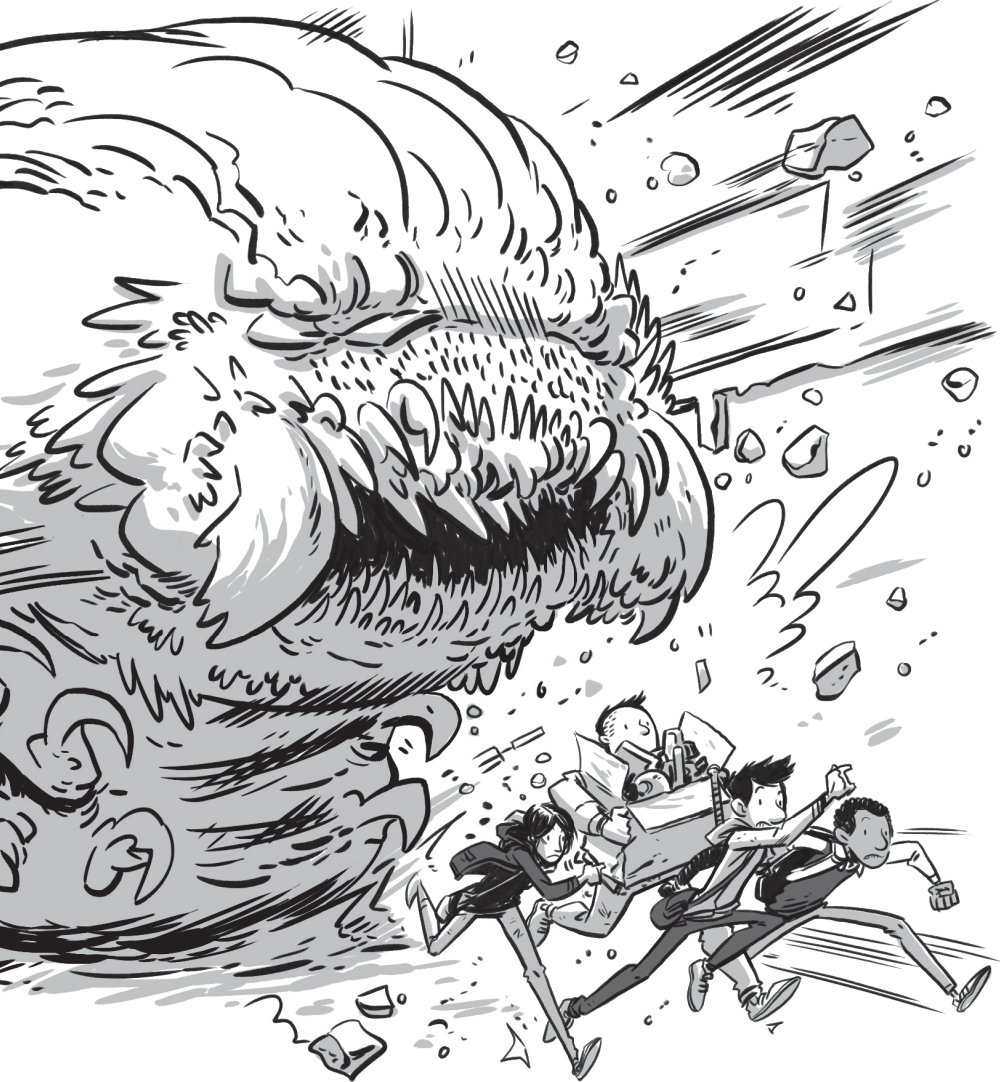
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Első fejezet

Oké, szóval... meg fognak enni minket. Fel fognak falni. Egészben fognak lenyelni. Vagy talán darabokban. Tényleg, egészben vagy darabokban? Számít? A lényeg, hogy MEGESZNEK.

Mert ugye látod mögöttünk azt a vonatnyi szörnyet?

Hát *nem* vonat. Hanem egy gigantikus, féregformájú szörny. A Pondrószörny.

Na már most, *miért* menekülünk mi egy gigantikus, féregformájú szörnytől?

Nagyon jó kérdés.

Nagyon kattant válasszal. Ami az, hogy...

Tudod, kábé egy hónapja legyőztem egy Blarg nevű nagy és gonosz bestiát. Úgyhogy azt mondtam:

– Hősök vagyunk! Posztapokaliptikus akcióhősök! És a posztapokaliptikus akcióhősöknek küldetések *kellenek!*

Tulajdonképpen olyanok vagyunk, mint Artúr király törin hallott lovagjai, modern verzióban. És Artúr király törin hallott lovagjai feszt tolták a küldetéseket. Ekkor jelentette ki a legjobb barátom, Quint Baker, hogy:

– Össze kellene állítanunk egy bestiáriumot, barátaim!

Joggal kérdezheted, mi az a bestiárium.

Ez is egy jó kérdés! Fel is tettem Quintnek. Quint úgy nézett rám, mintha teljesen agyhalott lennék, elővette az értelmező kéziszótárt, és felolvasta: „Illusztrált, enciklopédiaszerű írásmű, mely kivonatosan taglalja mitikus élőlények sokaságát. Más néven szörnyklopédia.”

– Úgy hangzik, mintha menőbben akarnád mondani, hogy „szörnyfüzet”.

– Csak jobb! – érvelt Quint. – A „füzet” az iskolára és a tanulásra utal. A „bestiárium” pedig BESTIÁKRA. Egy megsárgult, ráncos lapokkal teli könyvre, amiben szimatolni lehet a történelmet.

Tökre vágtam a szitut, így hát azt mondtam:

És most éppen egy *teljes* bestiáriumot állítunk össze, benne minden egyes furcsa lényvel, akik a nyári Szörny-apokalipszis kezdete óta felbukkantak Wakefield városában. Két dolog kell egy szörnyklopédiás szócikkhez:

Először: egy fénykép. Az az én dolgom. *Tudod*, hogy az én dolgom, mert én vagyok Jack Sullivan, *szörnyfotográfus mester*.

Másodszor: INFÓ kell. Dolgok a szörnyről: erősségek, gyenge pontok, merre szokott lógni, mit eszik, mik a hobbijai, pokolszaga van-e, blabla, satöbbi.

Rájöttem, hogy a „könyvírás” nem épp egyenértékű az olyan örökzöld hősi küldetésekkel, mint amikor Frodó elvitte a gyűrűt a Végzet hegyére, de mindegy. Megtanultam már, hogy ha *bármilyen* random hétköznapi teendőt küldetésnek nevezel, akkor SOKKAL nagyobb poén az élet.

Például...

Ezenkívül Dirk barátunk küldetése, hogy kialakítson egy veteményeskertet. Nem vicc. Dirk szemlátomást szereti a friss paradicsomot. Azt mondja, nem tudja fenntartani a dagadó izmait, ha csak Cheetoson és mogyorós csokiszeleten él. Ami BAROMSÁG, hiszen biztosra veszem, hogy ezek alapvető tápanyagcsoportok.

Dirk a szörnyharcos csapatom tagja. Rémisztően erőszakos srác volt még azelőtt, hogy kitört volna a világvége, de azóta rémisztő szörnyverő lett belőle... akinek megvan a finomabb oldala, mint ahogy azt a kertes küldetésből már gondolhattad.

Dirk azt mondta, ha lenne egy kis paradicsomunk, valószínűleg tudna csinálni valami alter pizzát a tűznél. Már hónapok óta nem ettem pizzát: sem rendeset, sem altert.

June del Toro (aki nagyjából a kedvencem a világ összes lánya közül) egyetértett Dirkkal ebben: majdnem megpusztult már egy kis nem-szemét kajáért. Hibbantak, ha engem kérdezel.

Mindegy, szóval ez a két totál epikus küldetés az oka annak, hogy Quint, June, Dirk és én éppen itt vagyunk a városi plázában. Ez az oka annak, hogy éppen a pláza fő folyosóján rohanunk végig. Ez az oka annak, hogy éppen üldöz minket a Pondrószörny.

Ez az oka...

BUMM-BUMM-CSÖRRRR!!!

Nyújtogatom a nyakamat, miközben a lábam dobog a padlón. Jaj, basszuskulcs – mindjárt utolér minket!

Zakatom a szívem a bordáim alatt, ahogy futva befordulok a sarkon, el a csilli-villi belga csokibolt előtt, a csináld

magad macibolt előtt, és a mindig fincsi kekszstand előtt.

Egyszer csak...

DÜBB! DÜBB! DÜBB! DÜBB!

Léptek zaja mögöttem. Ha jól tudom, a férgeknek nincs lábuk, még a szörnyférgeknek sincs.

Elfordítom a fejemet. Nagy megkönnyebbülés és elképesztő bosszúság, hogy Quint az.

– Quint! – reccsenek rá. – Azt mondtam, hogy váljunk szét. Miért nem váltál külön?

– Különváltam – válaszolja. – Amikor külön kell válni, én balra megyek. Így szoktam csinálni a különválást!

– A különválás nem nehéz, Quint! – kiáltom. – Az a lényeg, hogy mindenki menjen másfelé! Ez a szétválás definíciója. Nem rakétatudomány!

– Jack, nekem a rakétamérnökség is érthetőbb, mint a te dilis akcióterveid!

Rákiabálok Quintre, de nem hallja. Nehéz bármit is hallani a zajtól, ahogy a féreg mindent letarolva becsúszik a sarkon.

– Szép munka, Quint! – rikkantom. – A Pondrószörny úgy döntött, hogy minket követ, mert *ketten* vagyunk!

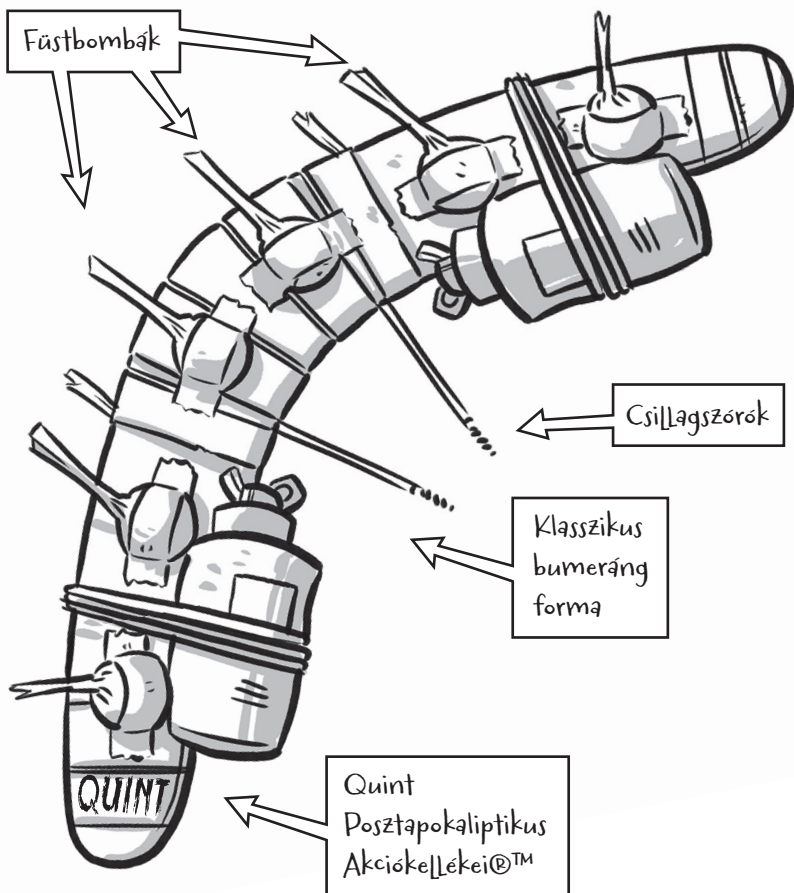
„KA-BUMM!” hallatszik, ahogy a féreg átverekszik magát a cipőbolton.

Szilánkokra törő üveg, elhajló fém és pattogó Nike cipők
együttes zaja visszhangzik a folyosón.

Ideje kipróbálni a legújabb játékmat...

A BUMMeráng

(egy fegyver, ami úgy szól,
hogy „bumm”)

Ezt a bizonyos kutyüt természetesen Quint tervezte. Arra való, hogy „elvonja a szörnyek figyelmét, és összezavarja őket”. Felemelem a kezemet, hogy eldobjam, és...

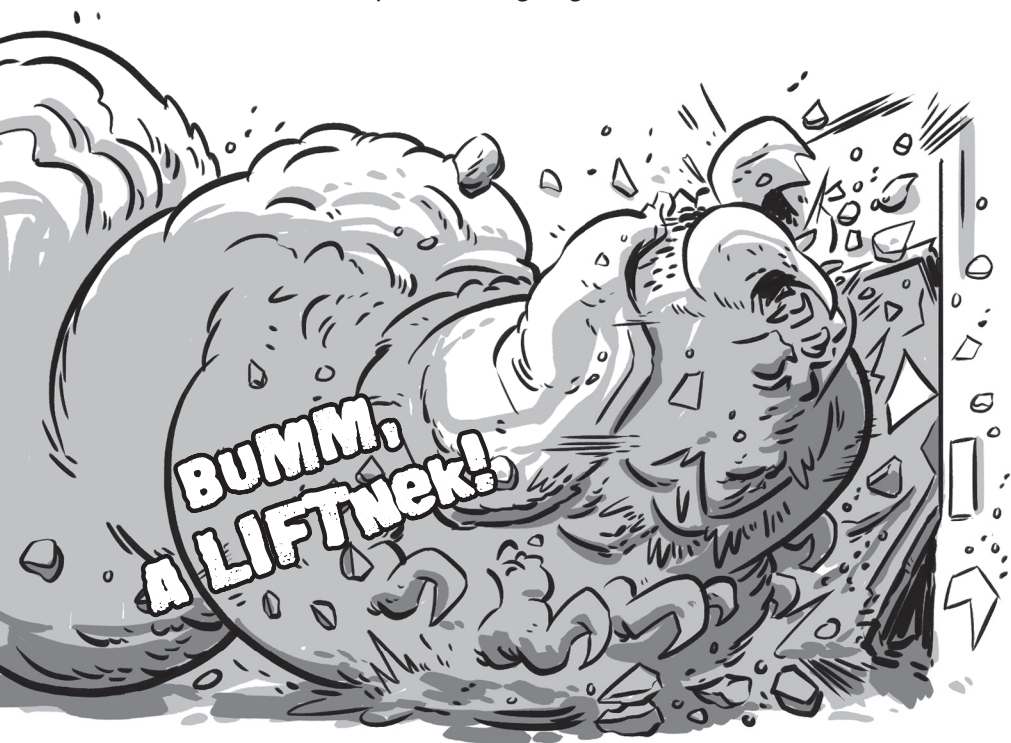
BUMMeráng
hopp!

Második fejezet

A BUMMeráng NEM repül vissza hozzám, ahogy azt elvileg csinálnia kéne – tudod, ettől lenne bumeráng a bumeráng. Anélkül az ember csak egy hajlított fadarabot dobálna, ami nem annyira poén.

A BUMMeráng nem tér vissza, de *tényleg* pofán csapja a Pondrósörnyet. Jó nagy ROBAJ hallatszik, mert beindulnak a füstbombák meg a csillagszórók. A szörny balra rándul, aztán jobbra, míg végül...

Kihasználom azt a tizedmásodpercet, amikor a szörny éppen beveri a képét, és semmi más nincs, csak üvegszilánkok meg fémdarabok a levegőben. Megragadom Quintet, hogy berántsam a legközelebbi boltba. Oda-botorkálunk egy asztalhoz, amin áruk vannak, és levetjük magunkat a földre.

– Maradj lent! – suttogom.

A következő pillanatban a Pondrósörny végigsöpör a folyosón, és úgy húz el a bolt előtt, mint egy életre kelt óriási takonyrakéta tüsszentéskor.

Levegőhöz jutva talpra állok, hogy kiaraszoljak a folyosóra.

A Pondrósörny sárga, nyálkás trutyinyomot hagyott maga után, egy merő csúszós placcá változtatva a padlót. Végignézem, hogy a féreg beront a New Yorkerbe, aztán eltűnik a mögötte leomló fal porfelhőjében.

– Nem tudtam lefényképezni! – kiáltok fel.

– FOTÓS BUKTA! – állapítja meg Quint.

– Ne beszélj így, Quint! – vonom fel a szemöldököm. – Nem illik hozzád.

– A fotografikus elképzeléseid meghiúsulása, cimbora.

– Így már jobb – veregetem hátba a legjobb barátomat. – És most hol vagyunk?

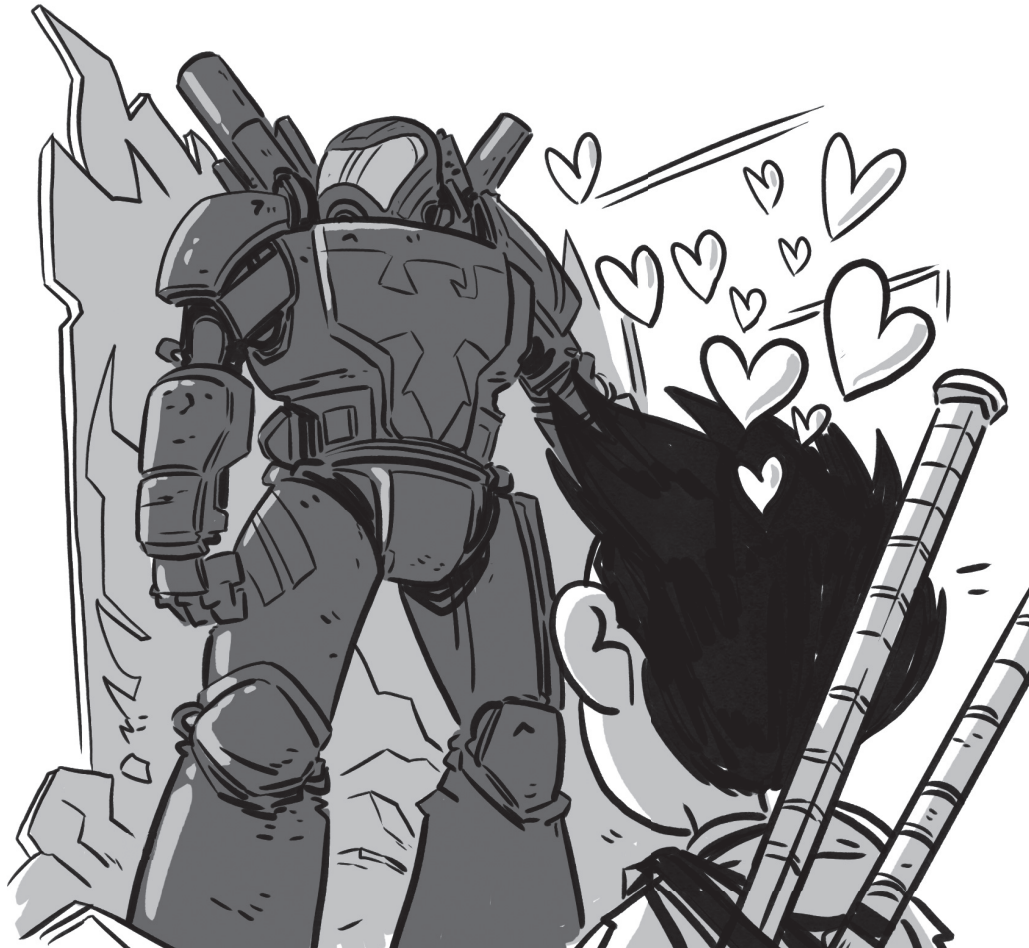
Ahogy körülnézek, remegni és reszketni kezdek, mert tudatosul bennem: A GAMESTOPBAN VAGYUNK, a világ egyik legnagyobb videojátékboltjában!

– Öregem...! – indulok el a sorok között. – Találhattam volna ennél jobb helyet az utolsó pillanatos elrejtőzéshez?

– Meglehetősen tökéletes – rikkantja boldogan Quint.

A Nintendo 3DS szekciónál kiszúrok valamit, amire annyira vágyom, hogy összeszorul tőle a gyomrom, és forrón bizseregni kezdenek a végtagjaim.

Egy óriási, életnagyságú űrtengerészgyalogos-páncéllal találok szemben magam a kedvenc játékból, ami a NIMBUS: Call to Action. Fényes a cucc, szó szerint RAGYOG.

A mellette álló nagy tábla szerint: „Idén karácsonyra érkezik! A legmenőbb űrkatonás-lövöldözős sci-fi akciójáték, ami valaha a Földet sújtotta! NIMBUS: Call to Action 14.”

Hirtelen pofon vág a szomorúság. Eszembe jut, vajon hány csodálatos videojáték volt éppen készülóban, amikor beütött a Szörnyapokalipszis. És most már soha nem fognak megjelenni! Sohasem lesz esélyem játszani velük!

Megkocogtatom a mellvért elejét. BANG, BANG, BANG. Határozottan fémes, vagy valami menő műanyagból van.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tévedtem! – kerekedik el Quint szeme. – Ez a szilikon-
műanyag-csudaflex a legkifinomultabb videojáték-
promóciós figura!

– Hát én ezt marhára elviszem – jelentem ki. – Olyan
leszek, mint egy megállíthatatlan űrtengerész-gyalogos
hős! Beszuszakolok egy pár palackrakétát ide oldalra, és ha
bármelyik szörny közel jön, akkor HUSS-BUMM! Egyen
rakétát!

– Egyet kell hogy értsek – vigyorog Quint. –
Meglehetősen impozáns.

– Most pedig... hol a járművünk?

Egy másodperccel később...

Kábé húsz béna próbálkozás után sikerül Quinttel
felnyalábolnunk a szuper páncélt Rover nyergébe. Rover a
szörnykutyám, aki *bármit* képes elszállítani. Menet közben
még zsebre vágok egy pár PS4 játékot, aztán kilépek a
nyálkás-csúszós folyosóra.

– Rendben. Menjünk, keressük meg June-t és Dirköt!